

Tamer Çilingir: ERMENİ VE RUM DEVRİMCİLERİ GÖRMEYEN SOSYALİZM ANLAYIŞI

Posted on 07/01/2016

Öncelikle belirtmeliyim ki; hiç bir halk diğerinden ne üstün ne de aşağıdadır, yeryüzünün bütün halkları sınıflı toplumlarla birlikte egemen sınıfların sömürü ve baskısı altında nice acıları çeşitli biçimlerde yaşamışlar ve yaşamaya devam ediyorlar. Ancak bu yazıya konu olan Zohrab ve Levon'dan ötürü Ermeni halkına iltimas geçeceğimi de baştan belirteyim, Pontoslu Rum bir ailenin çocuğu olarak.

Bu yazıyı yazarken karşımda Zohrab'ın ve Levon'un fotoğrafları var; demli çayların biri gidiyor biri geliyor, sigaraların ise biri sönüp diğeri yanıyor, yani sohbetleyiz Zohrab ve Levon ile... (Sarkis HATSPANIAN'a özellikle teşekkür etmek istiyorum; bu iki devrimciyi daha yakından tanımamızı sağlayan bilgilendirmeleri için.)

Zohrab Sarkisyan'ın 7 Ağustos 1982 günü yaşamının son saatlerine sığdırdığı kahramanlık hikâyesi ve 29 Ocak 1983'te Ankara Mamak Cezaevi'nde idam edilerek yaşamı sonlanan Levon Ekmekçiyan'ın hikayeleri koca Ermeni halkını tanımamız için yeterlidir bence.

Ermeni halkına karşı yeminli düşmanlık eden faşistlere anlatmak istediğim hiçbir şey yoktur bu yazıda... Bu yazıda seslenmek istediklerim başta ben olmak üzere bu ülkede sosyalizm adına mücadele yürütüp, Ermeni Ulusu'na yönelik yapılan zalimliği kimi zaman samimi, kimi zaman 'laf olsun' diye eleştiren, kimi zaman ise hiç sesini çıkarmayan örgüt, kurum ve insanlardır; onların vicdanlarıdır...

SOSYALİZMİN TARİHİ MUSTAFA SUPHİLERDEN ÖNCE BAŞLAMIŞTIR

Bu toprakların sosyalist tarihini yazarken "Jön-Türkler"le başlattık, Mustafa Suphi ile devam ettirdik, Osmanlı'nın son dönemlerindeki sosyalist örgütlenmelerden hiç bahsetmedik; Ermeni, Rum, Bulgarlar vardı aralarında kurucu ve önderlerin. (Jön-Türkler ki bu topraklarda yaşanan neredeyse hemen tüm acıların sorumluları idi) Ermeni sosyalistleri Paramaz ve 19 yoldaşı 15 Haziran 1915 tarihinde Beyazıt Meydanı'nda idam edilmişlerdi; "Siz yalnız bizim vücudumuzu ortadan kaldırabilirsiniz, bizim ideallerimizi asla... Bu ideallerimiz yakın gelecekte gerçekleşecek ve bütün dünya bunu görecektir, ideallerimiz sosyalizmdir..." diyorlardı savunmalarında. İdam sehpasında "Yaşasın Sosyalizm" diye haykıracaklardı. Çok değil altı yıl sonra Amasya'da idam edilen Pontoslu devrimci gençlerin, idam sehpasında "Aşkolsun Adaletinize" diye haykırarak ölüme gitmeleri gibi.

Özeleştiri vermenin zamanı gelmiştir. Dünyanın en büyük soykırımını, Ermeni, Süryani, Pontos Rum ve Küçük Asya Rumlarına yapılanları görmeden gelemeyiz artık. Sosyalistler olarak bu topraklarda sadece Türklere yakıştırdığımız sosyalizm anlayışımızı gözden geçirmeliyiz. Jöntürkleri, Kemalistleri bir kez daha analiz etmeliyiz. Sınırlı kaynaklara sahip 70'li yılların devrimci önderlerinin yaptığı analizlerle yetinmemeliyiz. Jön-Türklere ilerici misyonlar yükleyip, bir kurtuluş savaşı masalının, yalanının savunucusu olmamalıdır sosyalistler.

Ama bu yazının konusu daha yakın bir tarihe damgasını vuran bir örgütlenmeye, ASALA'ya

ilişkin sosyalistlerin tavrına değinmektedir.

ASALA (ERMENİSTAN'IN KURTULUŞU İÇİN ERMENİ GİZLİ ORDUSU)

Zohrab ismi birçok insana tanıdık gelmeyecektir biliyorum. Bu nedenle ASALA adından bahsederek başlayayım; hoş ASALA'nın da özellikle orta yaş altındaki insanlarca tanıdık olmadığını biliyorum.

ASALA, yani "Ermenistan'ın Kurtuluşu için Ermeni Gizli Ordusu" adlı örgüt 1975-85 yılları arasında yaptığı silahlı eylemleriyle Ermeni Sorunu'nu dünya kamuoyunun gündemine sokmuş ve özellikle 1915 yılında yapılan Ermeni Soykırımı'nı reddeden Türkiye Cumhuriyeti'ni uluslararası kamuoyunca baskı altına alınmasını sağlamıştır. (Bu noktada çeşitli emperyalist devletlerin parlamentolarında Soykırımı kabul eden kimi yasaların çıkarılmasından yola çıkarak aslında bu işin arkasında emperyalist güçlerin olduğunu iddia edenlerin bu safsatalarının tam aksine, bahsi geçen bu emperyalist ülkelerdeki aydın, devrimci güçlerin ve emekçileri etkisiyle bu parlamentolarda bu kararlar alınabilmiştir.)

ASALA adı Anadolu'daki egemenlerce en basitinden "eli kanlı Ermeni terör örgütü" olarak anılır. ASALA'yı kimse ama hiç kimse savunmaya dahi cesaret edemez. Birincisi Ermeni'dir, ikincisi silahlı mücadeleyi temel alan bir örgütlenmedir.

Egemen sınıfların kendilerine yönelik hareketlere, hangi nitelikte ve güçte olursa olsun aldığı tavır her zaman aynıdır. Kendisine karşı çıkanlar, dış güçlerce yönlendirilirler, teröristtirler, düşünceleri yoktur, masum insanlara zarar verirler vb...

Aslında bu topraklardaki tüm sosyalist ve devrimci örgütler de egemenlerce benzer tanımlara maruzdurlar. Ve bu nedenle de ASALA'nın yanında en çok onlar yer almalı iken, adeta böyle bir örgüt hiç olmamış gibi davranmayı tercih etmişlerdir.

Cumhuriyetle beraber kaç nesil Ermeni ve Rum uluslarına karşı çocukluğumuzdan başlayarak tüm hücrelerimizle düşmanlıkla büyütüldük?

Sosyalistler, devrimciler egemen sınıf iktidarlarına karşı hem de azımsanmayacak derecede mücadeleler örgütleyip, bedeller ödediler, ödemeye de devam ediyorlar. Ama "dünyadaki temel çelişki egemen sınıflarla emekçi sınıflar arasındadır" deyip, diğer çelişkileri görmezden gelmek, önemsememek, geçiştirmek; ulusal sorunları yeterince ciddiye almamak bize pahalıya patlayacaktır... Ulusların bir yanını o ulusların egemen sınıfları oluşturuyor olsa bile büyük bir yanını da o ulusların emekçi sınıflarının oluşturduğu görmezlikten gelinebilir mi?

ANKARA'DA BİR DİRENİŞ DESTANI: ZOHRAB SARKİSYAN

7 Ağustos 1982'de Ankara'da bir kahramanlık destanı yazılmıştır. 7 Ağustos 1982'de Ankara Esenboğa havaalanında yaşananlar adı "devlet güvenlik güçleri" olanların 3, TRT tarafından olay yerine ulaşan 2 ayrı gazeteci ekibinin 2 kamerası, yani toplam 5 kamerayla baştanbaca filme alınmış olunmasına rağmen o güne dair Türkiye kamuoyu yaşanan gerçekleri hiç öğrenememiş, daha doğrusu geniş kamuoyunun yaşananları öğrenmesi istenmemiştir. O kayıtlar halen TRT'nin ve devletin arşivinde mevcuttur; kim bilir bir gün bu kayıtlar belki de birilerince yayınlanacaktır...

Sosyalistlerin, devrimcilerin o gün yaşananlara dair, olan biteni bilmemek gibi bir mazeretleri olamaz. Biliriz ki faşizme karşı yiğitçe savaşan nice devrimcinin direnişi, egemenlerce karalanmış, yalan yanlış bilgilerle kamuoyuna yansıtılmaya çalışılmış ve direnişin etkisi yok edilmek istenmiştir. Bu, Kızıldere'den, Denizlerin idamından, İbrahim Kaypakkaya'nın parça parça kesilip katledilmesinden bugüne her direnişte yaşanmış gerçeklerdir. O güne dair de, yani 7 Ağustos 1982'e dair de egemenlerin kamuoyuna verdikleri mesajlar gazete manşetlerine böyle yansımıştı: "Kahpece Saldırı", "Ankara'da

ASALA Katliamı, halka ateş açan Ermeni teröristler katliam yaptı” “Ve köpeğin sonu!”

Çatışmayı içlerinde TRT kamerasının da bulunduğu 5 kamera çekti ancak görüntüler hiçbir şekilde ortaya çıkmadı -ki devletin o görüntülerle oynayacağı da bilinmelidir- Zohrab Sarkisyan ve Levon Ekmekçiyân'ın üzerine yıkılmak istenen ölümlerin hiçbirinde bu iki Ermeni devrimcinin parmağı olduğu ispatlanamadı.

Faşist 12 Eylül cuntasının başbakanı Bülent Ulusu'ya yönelik askeri bir eylemin yaşanan bir aksilik sonucu başarılmasının ardından, ASALA savaşçıları, hiç tanımadıkları havaalanında uçak pistine giden yönü aramaya çalışırken, birinin havaalanı güvenlik görevlilerince, omuzladığı içi silah dolu ağır çantasının şüphe uyandırması üzerine kontrole tabi tutulmak istendiğini gören diğer arkadaşının silahını çekip havaya ateşlemesiyle, yakınlarındaki yolcu salonuna doğru koşup kalabalığa karışırlar. Buldukları salonun iki girişine yakın durup olası saldırıya karşı mevzilenebilmek için de birbirlerinden ayrılmak zorunda kalırlar.

İşte kahramanlık hikâyesi burada yaşanır Zohrab SARKİSYAN'ın...

Orada yaralı olarak yakalanıp daha sonra 12 Eylül cuntası tarafından idam edilecek olan Levon EKMEKÇİYAN'ın üyesi olduğu tugayın sorumlu komutanı Zohrab SARKİSYAN (Türkçe ve Kürtçeyi çok iyi bilen bir Marksist'tir) yolcu salonunda bulunan yüzlerce insana şöyle seslenir:

“Biz sizin ASALA olarak duyduğunuz Ermenistan'ın Kurtuluşu için Ermeni Gizli Ordusu'nun neferleriyiz. Politik amaçlı askeri bir eylemde bulunmak için Ankara'da bulunuyoruz ve az sonra burayı kuşatma altına alarak, kan gölüne çevirmeye hazırlanan asker ve polis güçleriyle son kurşunumuza kadar çarpışarak şehit olmaya adayız. Ancak, hükümetleriniz tarafından size sunulduğu gibi gözü dönmüş caniler olmadığımızı bilmenizi istiyoruz. Biz, memleketi işgal altında bulunan bir halkın çocuklarıyız ve hedefimiz sadece Türk devletini temsil eden odaklara düzenlediğimiz saldırılarla, dünya ve insanlığın çılgılığını duymasını istiyoruz. Batı Ermenistan'ı işgal eden Türk devleti düşmanımızdır, ama bu topraklarda

yaşayan halklara karşı kesinlikle kin gütmüyoruz. Şu an, yanımızda burayı patlatıp, yok etmeye yetecek kadar cephane olduğu halde, masum halktan tek bir insana dahi zarar gelmesini istemediğimizin şahidi olacaksınız. Sizleri rehin alarak buradan özgürce uzaklaşmak için pazarlık malzemesi yapmayı bile düşünmediğimiz halde, canlarınızın vatandaşı olduğunuz devlet tarafından hiçbir kıymete değer bulunmadığını birazdan anlayacaksınız. O nedenle de burayı acilen terk edin ki kör kurşuna kurban giderek, devletinizin ASALA hakkında anlattığı yalanlara alet edilmeyesiniz. Biz askeriz ve sadece askere karşı dövüşmeyi biliriz”

Tam da Zohrab'ın dediği gibi olur her şey. O ve yoldaşı masum insanları korumak için hem orada bulunan halktan insanlara hem devletin katillerine uyarı yapmalarına rağmen, hedef gözetmeksizin kurşun yağdıran cuntanın ölüm mangaları halktan 8 kişinin ölümüne 72'sinin yaralanmasına sebep olup, bunu ASALA'nın yaptığını iddia edecektir. Zohrab ise teslim olmayı bir an bile aklından geçirmeden direnerek ölümsüzleşecektir. Zohrab'ın silahlarından çıkan kurşunlardan ölen iki kişi de özel eğitilmiş kontrgerilla elemanlarıdır.

Ne acıdır ki yaşanan bu direniş hiç bir sosyalist kaynakta yer almamıştır...

Böylesi cüretli eylemlere ve direnişlere hiç de yabancı olmayan bu toprakların sosyalistlerinin bu konudaki sessizliğinin mutlaka bir yanıtı olmalıdır. Ve gecikmiş de olsak bu onurlu direniş selamlanmalıdır.

12 EYLÜL CUNTASININ İDAM ETTİĞİ ERMENİ DEVRİMCİ LEVON EKMEKÇİYAN

“Şanlıbey, olur da yaşarsan ve bir gün sana beni soran olursa, onlara benim yaşadıklarımı, bana verdiğin selamın insani değerini ve anamı, bacımı ne kadar sevdim ve seviyorsam, halkımı, vatanımı ve tarihim de o kadar sevdiğimi söyle soranlara! Bunun için buradayım

zaten ve İDAMI bekliyorum!” LEVON EKMEKÇİYAN[1]

Ankara’da yaşanan direnişte yer alan ve yaralı yakalan Levon Ekmekçiyan’ın idam edilene kadar Mamak hapisanesinde kaldığını biliyoruz. 12 Eylül’ ün idam ettiği devrimciler için “utanç müzesi” adlı bir organizasyon düzenlendi bundan birkaç yıl önce. Ancak Levon bu devrimcilerin arasında değildi. Önlerinde koca koca isimlerin olduğu sosyalist örgütler onu devrimci saymıyordu. Hakkında spekülatif iddialarda bulunuyorlardı.

İddia , “Levon’un ağzından yazılmış” 10 sayfalık bir öğüt ve pişmanlık dilekçesinin hapisaneki tutuklulara sunulmasıydı (!) Garip olan, “kim tarafından yazıldığı belli olmayan” bu metnin Mamak’ta yatan tutuklulara günde iki saat “Bir teröristin pişmanlığı” adı altında zorunlu bir ders olarak okutulmasıydı. Ama herkesin bildiği gibi Levon 12 Eylül cuntası tarafından 29 Ocak 1983’te idam edilmişti. O, çocukluğundan itibaren ailesinin yaşadığı soykırımı sürecindeki acı anılarla büyümüştü. 1982 Ağustos’unda 12 Eylül Cuntasının başbakanını cezalandırmak üzere Ankara’daydı. Ve cuntacılar tarafından idam edildi. Ama Paramazları ve 19 arkadaşını görmeyenler, O’nu ve Zohrab’ı da görmediler, görmezden gelmeye devam ediyorlar.

Not:

[1] Şanlıbey Alabay, Levon Ekmekçiyan’ın son anlarına tanıklık eden bir tutukludur. Anılarını yazdığı mektubunu Sarkis Hastpanian’a yollamıştır. Mektubun tümünü buradan okuyabilirsiniz.

Kaynak: devrimcikaradeniz.com